

Postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05

Postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tylko wtedy, gdy szkoda została wyrządzona przez wydanie tego orzeczenia, a nie przez wydanie orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania.

Sędzia SN Jacek Gudowski

Sąd Najwyższy w sprawie ze skargi Wojciecha P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem w sprawie z wniosku Gminy W. przy uczestnictwie Skarbu Państwa-Wojewody M. i Starosty W. o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2006 r., na skutek skargi Wojciecha P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 2005 r.

odrzucił skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem z dnia 12 stycznia 1976 r., wydanym w sprawie I Ns (...)/76, Sąd Rejonowy w Wadowicach zezwolił Rejonowemu Zarządowi Gospodarki Terenami przy Naczelniku Miasta W. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 104 906,50 zł tytułem odszkodowania należnego nieżyjącej Antoninie P. Wojciech P. wniósł skargę o wznowienie postępowania w tej sprawie, ale Sąd Rejonowy w Wadowicach – postanowieniem z dnia 20 października 2004 r. – odrzucił ją. Zażalenie skarżącego na to orzeczenie Sąd Okręgowy w Krakowie – postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2005 r. – oddalił.

Na postanowienie Sądu Okręgowego skarżący wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania należy uznać za orzeczenie kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1966 r., II UZ 7/96, OSNAPUS 1997, nr 12, poz. 226), rzecz jednak w tym, że przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być wyłącznie orzeczenie, przez którego wydanie stronie została wyrządzona szkoda (art. 424¹ § 1 i art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W tym wypadku może chodzić wyłącznie o postanowienie Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 12 stycznia 1976 r., co zresztą potwierdził sam skarżący, który – uprawdopodobniając wyrządzoną szkodę – wskazał, że powstała ona na skutek zezwolenia „na wpłatę na jego rzecz odszkodowania do depozytu sądowego w sprawie I Ns (...) /76 na podstawie decyzji administracyjnej, której nieważność została aktualnie stwierdzona ostateczną decyzją”. Tego orzeczenia skarżący jednak nie zaskarżył, a gdyby zresztą to zrobił, skarga i tak zostałaby odrzucona, gdyż zgodnie ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 października 2005 r., mającej moc zasady prawnej, III BZP 1/05 (OSNC 2006, nr 5, poz. 78), skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczeń, które stały się prawomocne z dniem 1 września 2004 r. i później.

Poza tym skarżący jest w błędzie, pozostając w przekonaniu, że wniesiona przez niego skarga jest środkiem prowadzącym do „wzruszenia” zaskarżonego postanowienia. Myli się także twierdząc, że skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uzasadnia występowanie w sprawie zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że jakkolwiek postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, to jednak szkoda wyrządzona stronie – stanowiąca jeden z elementów uzasadniających skargę – musi być następstwem wydania tego postanowienia, a nie orzeczenia zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania. Skarżący takiej szkody nie uprawdopodobnił ani nawet nie wskazał, należało zatem orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

